

GAZETA® BRAȘOVULUI

**FACEM
LUMINĂ
ÎN CETATE**

Se distribuie gratuit
www.gazetabrasovului.ro
www.facebook.com/gazetabrasovului

**Secretetele celui mai bătrân
fotograf din Brașov**

A lucrat la negru
pe vremea comuniștilor »pag. 5

**Penitenciarul Codlea, un loc
în care moare orice speranță**

Nu au văzut carne în mâncare de doi ani!
2 medici și 7 asistente, deținuții urlă de durere
»pag. 10

În grădină la Costică, țipă sturzu la popică

Nea Costică a observat că ciolanul are două capete. Și că singurul lucru important este că trebuie ținut de capătul care trebuie. Iar zeama în care l-ai fiert poți să o dai sub formă de ciorbă celor din jurul tău fără ca aceștia să-și dea seama că sunt doar lături calde.

» pagina 3

Cornelius POPA

Editorial

România pe drumul făuririi societății capitaliste multilateral dezvoltate

„Consumul alimentar a crescut de la 1.800 de calorii zilnic pe locuitor, în 1950, la circa 3.300 calorii în prezent (1974 - n.n.), România înscriindu-se între țările cu un bun consum din punctul de vedere al necesităților”.
(Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu la Congresul XI PCR, 24 noiembrie 1974.)

Hai să ne mai uităm pe paginile INS și altfel decît triumfalist. Să lăsăm la o parte creșterea spectaculoasă a producției industriale și a exporturilor și să ne coborîm privirile în zona statisticilor sociale. Nu de alta, dar și componentele pentru industria străină, și mulșul vacilor, cu oamenii se cam fac.

Și uite ce zice INS (Institutul Național de Statistică): 40% din populația României se află în risc de sărăcie și exclusiune socială, în timp ce 29% din populație trăiește în sărăcie extremă. Să traducem: 40% înseamnă exact 7,8 milioane de români care trăiesc în zona riscului de sărăcie. Iar 29% înseamnă 5,7 milioane de români aflați în SĂRĂCIE EXTREMĂ.

Și acum să trecem la aritmetici: tot INS zice că 2,3 milioane de români se află cu munca/domiciliul în afara granițelor țării. Ceea ce înseamnă că din 17,2 milioane de români aflați în țară, 7,8 sînt săraci. Aproape jumătate.

Mai mult, România este singura țară care și-a înrăutățit indicatorii de sărăcie a copiilor, de la 50% la intrarea în UE, în 2007 la 51% în 2014. Un procent de 48,5% din copiii din România trăiesc în risc de sărăcie sau exclusiune socială, după datele Eurostat. Aproximativ 1.260.000 dintr-un total de 3.800.000.

Și acum să urmărim traseul: 1,2 milioane de copii sînt expuși abandonului școlar. Adică 1,2 milioane de copii care, ajunși adulți, nu își

vor găsi loc pe piața muncii. Vrem să dezvoltăm economia, industria în principal, dar numărul celor care vor avea pregătirea necesară ocupării unui loc de muncă scade vertiginos și se îndreaptă de la zona de produs plus valoare la zona de consum ajutor social. Ceea ce va genera sărăcie accelerată și cronicizată, ducînd spre moartea economiei, cu consecințe în întreaga societate, de la zona de asigurări sociale pînă la educație, cultură, sănătate. Adîncind spirala subdezvolării. România nu se va duce, în aceste condiții spre reducerea decalajelor față de celelalte state UE, ci spre realitățile din perioada începutului de secol XX.

Acesta este lucrul pe care guvernării ultimilor 26 de ani au

refuzat categoric să îl înțeleagă: sărăcia este principalul dușman al viitorului României.

A grohăi satisfăcut că România este pe creștere economică este o dovadă a retardului în macropolitici. A te lăuda triumfalist că pe străzile României sînt mai multe automobile de lux decît în Austria, este iarăși dovadă a unui primitivism în gîndire. Problema sărăciei nu se rezolvă prin declarații bombastice. Nu prin bugete făcute pe genunchi, fără viziune. Ci prin politici intervenționale, prin reglarea logică a mecanismelor de redistribuire, prin efort național și rațional. Și, apropo de marea pricepere a tehnocraților actuali, nu prin protejarea capitalului străin (nu mărim salariul minim că se supără investitorii).

Mariana SEBENI-COMȘA

Vouă nu vă e silă de acțiunile astea în care așa-ziii oameni politici locali își fac poze cu moșcrăciunii din ciocolată și cozonacii fără gust și fără nucă pe care îi împart de Paști și de Crăciun amărăților orașului? Serios acum, vă e? Imaginea asta cu doamne adesea supraponderale, îndelung coafate și adânc înrețimentate politic, ajutate de câțiva colegi vlăjgani și cu ceafă groasă, care nu au avut niciodată grija zilei de mâine ori grija pentru amărăți, împărțind creștinește portocale și napolitane ieftine în fața camerelor de filmat sau a aparatelor foto e de-a dreptul o jignire la adresa inteligenței noastre. Pentru că știm cu toții că e doar pentru poză. De unde știm asta? Păi, în primul rând de la ei. Atunci când pregătesc o astfel de acțiune își aleg cu mare grijă amărății. Discuțiile dintre ei, și am asistat la câteva, sunt cam așa, și citez din memorie : când e cel mai bine să mergem ca să nu ne călcăm pe bătăturei cu ceilalți și să poată ajunge și presa? Căci nu are rost să mergem și să facem dacă nu suntem vizibili în presă. Cutare a zis că a dat la Paști și că să mai dea și ceilalți, că el nu e cel mai fraier.

Apoi, știm că este doar pentru imagine chiar de la beneficiari. La azilul din Noua, de exemplu, devenit loc de pelerinaj pentru politicieni de fiecare Paști, 8 Martie sau Crăciun, bătrânilor li se ia de atâta cozonac. Am însoțit și eu în viața mea de reporter câteva cohorte de politicieni locali care împărțeau nimicuri pentru a li se vedea dărnicia la televizor, iar beneficiarii știau

că sunt folosiți la crearea imaginii acestora. Și acceptau tăcuți falsul dar, pentru că nu mai aveau puterea să riposteze. „Lasă-i, mamă, să-și facă treaba”, îmi spuneau bătrânii, fericiți că măcar au primit capote noi de la administrație pentru a fi telegenici.

Fățarnicia asta specifică politicienilor în prag de sărbători ar fi mai ușor digerabilă dacă s-ar repeta

lună de lună. Uite, dacă în fiecare zi de 30 a fiecărei luni ar duce amărăților pachete cu mâncare ar fi mai puțin perverși în ochii mei. Firește, nu i-aș bănuși de urme vagi de omenie, dar mi s-ar mai atenua sila pe care mi-o provoacă dărnicia mascată pe care o demonstrează în preajma marilor sărbători.

Să fim mai buni, să fim pătrunși de spiritul Crăciunului, să fim mai

darnici! Lozinci pe care le accept în cazul oamenilor de rând, al celor care își chivernisesc astfel încât să poată dărui și celor mai puțin norocoși decât ei. Deși, personal consider că poți fi bun și în restul anului, măcar așa, pentru că vrei să fii numit om. Însă, în cazul politicienilor, lucrurile ar trebui să stea altfel. Grija lor pentru sărmani trebuie să fie sinceră, continuă,

constantă și mare. Pentru că, cel puțin teoretic, ei ar fi reprezentanții, la un anumit nivel al deciziei, tuturor. Inclusiv al amărăților de care uită 10 luni pe an, adică în lunile în care nu e nici Paști, nici Crăciun. Grija pentru oameni ar trebui să fie, în cazul politicienilor, permanentă. Nicidecum o unealtă de PR, folosită pentru a da bine la televizor.

Contraeditorial

Cozonacii politicienilor și fățarnicia specifică sărbătorilor

Să fim mai buni, să fim pătrunși de spiritul Crăciunului, să fim mai darnici! Lozinci pe care le accept în cazul oamenilor de rând, al celor care își chivernisesc nimicurile astfel încât să poată dărui și celor mai puțin norocoși decât ei. Deși, personal consider că poți fi bun și în restul anului, măcar așa, pentru că vrei să fii numit om. Însă, în cazul politicienilor, lucrurile ar trebui să stea altfel. Grija lor pentru sărmani trebuie să fie sinceră, continuă, constantă și mare.

M-am sacrificat pentru tine!

Andreea Kovásznai RĂDULESCU

Am auzit în diverse situații afirmații de genul „Eu nu-mi sacrific viața pentru copil” sau, la polul opus, „Mi-am sacrificat viața pentru copil”. Din punctul meu de vedere, cele două noțiuni „sacrificiu” și „copil” nu au cum să apară alăturate în aceeași propoziție. Copilul nu este o întâmplare, copilul nu este o buruiană care crește pe lângă casă, copilul nu este un bagaj pe care l-ai găsit pe bancheta din spate a mașinii. Copilul s-a născut pentru că, la un moment dat, tu ai decis așa (teoria cu „s-a întâmplat” nu este valabilă în secolul XXI, ba mai mult, dezvăluie

o ignoranță crasă). Ca urmare, părintele are obligații față de copil. Nu invers. Copilul nu este „paharul cu apă de la bătrânețe”. El este o persoană liberă, independentă de tine pe care se presupune că ai educat-o astfel încât să poată să se confrunte cu viața și să ia propriile decizii. Ca preocuparea pentru familie, restrânsă – cea pe care și-o întemeiază sau extinsă – părinți, bunici, etc. să facă parte din arsenalul cu care pleacă în propria-i viață, trebuie să fi avut exercițiul unei familii în copilărie.

Dragostea, respectul, sinceritatea se cultivă. Adică cine seamănă vânt

culege furtună. Ce așteptări să ai de la un copil căruia îi reproșezi constant că te sacrifici pentru el? Și de ce să te miri când îți va răspunde „Cine te-a pus?”. Poate că acest sacrificiu este prost înțeles și rezultă dintr-o atitudine hiperprotectoare. Poate acest sacrificiu înseamnă dorința ta de a-i da tot ce poți mai bun. Dar nu înțeleg nici în ruptul capului de ce i-ai reproșa vreodată acest lucru!

În opoziție, aflăm varianta cu bunica / bona / celălalt părinte (în cazul familiilor destrămate) sau „se descurcă el că noi ne-am făcut mari cu cheia de gât”.

Sunt de acord că ai viață, dar cred că odată ce ai decis să devii părinte această viață include și copilul și nu ai dreptul să îl neglijezi pentru că tu ai obosit. Nu ai voie să obosești.

Sunt două aspecte extreme și poate că ele sunt nuanțate de detalii care mie îmi scapă în acest moment. Poate că sunt situații în viață în care ai nevoie să te regăsești pe tine ca să continui drumul, dar ele sunt excepția, nu regula. Ideea de copil și cea de sacrificiu sunt paralele și nu au de ce să se alature într-o frază, indiferent de aspectul pozitiv sau negativ al verbului.

În grădină la Costică, țipă sturzu la popică

Să revenim la tehnica ciolanului. Așa cum spuneam, Nea Costică a observat că ciolanul are două capete. Și că singurul lucru important este că trebuie ținut de capătul care trebuie. Iar zeama în care l-ai fiert poți să o dai sub formă de ciorbă celor din jurul tău fără ca aceștia să-și dea seama că este doar o lătură caldă.

**Alexandru
PETRESCU**

Azi vom discuta despre Nea Costică. Nea Costică de la PSD. Neschimbat din 1997, legat de fotoliul frumos tapițat în piele, Constantin Niță este pentru prietenii lui precum brânza franțuzească, fină și plină de arome. Pentru alți membri ai PSD Brașov este tot ca brânza aia franțuzească. Galben-maronie și plină de mușegai. Iute și cu iz acrișor, de stătut.

Cine este Constantin Niță? Conform cv-ului, un fost tânăr ambițios născut pe plaiurile mioritice ale Moldovei, la Miroslăvești, jud. Iași. Înzestrat de mic, termină școala repede, face două facultăți și se aruncă în vâltoarea vieții. Bun economist la Autocamioane Brașov, este repede remarcat și este avansat prin 1986 șef al BTT Brașov. Unde face treabă bună până în 1993 când este și mai promovat. Direct pe postul de Director General, Sucursala de reprezentare și protocol Valea Prahovei. Adică la Regia Protocolului de Stat.

Deși un fin cunoscător al patiseriei franțuzești și a tracului havanez, acesta, odată numit șef al ospătarilor cu ștaif, se specializează fără ezitare în gastronomia tradițională. Fire deschisă la nou, acesta își dă seama că ciolanul preparat prin locantele

Protocolului are două capete. O realitate incontestabilă pe care nu o poate lăsa neexploată. Și pe care o aprofundează până în anul de grație 1997 când predă postul de la Protocol și se lansează în politica mare. Preia hățurile PSD Brașov și cocoață în căruța o nouă garnitură de tinere speranțe ale social democrației.

Să revenim la tehnica ciolanului. Așa cum spuneam, Nea Costică a observat că ciolanul are două capete. Și că singurul lucru important este că trebuie ținut de capătul care trebuie. Iar zeama în care l-ai fiert poți să o dai sub formă de ciorbă celor din jurul tău fără ca aceștia să-și dea seama că este doar o lătură caldă.

În anul 2000, Constantin Niță reușește să intre în Parlamentul României. Își mai trage și oareșce ministere pe la Energie și pe la IMM, posturi din care sub înaltul său patronaj dezvoltă relații și contracte de mare interes. Pentru România, desigur.

Pe plan local, Nea Costică reușește să rateze Primăria Brașov cu mare grație și total lipsit de interes. Pe rând sub „înaltul său patronaj” s-au lăsat sau au fost prostiți: Ioan Ioniță, Sergiu Chiriacescu, Mihai David și Cătălin Leonte. Acum se încălzește Râzvan

Popa, care bănuiesc că trage speranță să nu piardă alegerile chiar „la fundul gol”.

Zice „gura lumii!” că omul a fost implicat și în darea spre folosința nimicului a fabricilor brașovene. Și ce dacă! Pe vremea aia nu se purta fular burberry. Toți purtau căciuli rusești cu urechi...

Tot El, Zeul social-democrației a promovat cărători de serviete de piele cu baretă. Oamenii pe care nu a avut interes să-i promoveze, ci să-i folosească. Oamenii au plătit, au făcut fomița dar au susținut laboratorul de patiserie politică. Fără finalitate, desigur...

Ultimul care țipă tare este unul Sturzu. Mihai Sturzu. A sărit și așa la gății lui Dragnea. Cică vrea reformarea PSD. De fapt se voia afară și Dragnea i-a dat voie. Leși mă afară! Acum Sturzu cică se întoarce acasă cu un nou proiect politic pentru Brașov. Adică cum, alt proiect politic? Altul în afara PSRO unde Nea Costică și-a detașat oameni din suita personală? Hai, suntem așa de proști? Ia țipă tu sturzule, pasăre gălăgioasă, prin altă grădină! Că pe cracă la Nea Costică suflă vânt rece din baltă!

Și uite așa, în mare liniște și cu mare seninătate Nea Costică a „pierdut” pentru PSD multe alegeri. Ciudat este că până acum singurele alegeri câștigate au fost cele personale. Iar „albinuțele” din stup au

început să-și pună întrebări. Multe întrebări și multe nemulțumiri adunate prin PSD Brașov mă fac să am certitudinea că popică va fi singurel pe stradă. Iar Nea Costică știe că este în dificultate, că nu-și mai poate zburli mustața. Dar Nea Costică nu este deloc lipsit de înțelegere. Și-a dat seama că este grea situația, și că „încet, încet” se va retrage. Unde și când „se va retrage” vom vedea. Probabil că odată „retras” ne va împărtași din vasta sa experiență și va scrie și ceva cărți. Doar nu va rămâne mai prejos față de alte somități ale partidului care au și tratate la activ, nu doar fițiuci despre lupta de clasă. Eu îi recomand să bage o carte de „bucate”. Să ne împărtașească ceva din experiența ciolanului protocol de pe vremea când ospătarii din subordine vorbeau o limbă străină, exceptând rusa sau chineza. Hai, să scrieți bine! Că noi abia am început să scriem.

Esențial

Adrian TEACĂ

Buda, brand de țară

Am câteva amintiri haioase din vacanțele petrecute la bună-mea, în Apuseni. Una din ele e despre buda din fundul curții. O coșmelie din scinduri, printre care șuiera vîntul. În care iarna îți înghețau hodrobelele, iar vara îți muta nasul putoarea. Chiar dacă bună-mea arunca din cînd în cînd cu var în cloaca aia plină de viermi.

Cel mai fain era că găseai lipite pe pereți poze alb-negru din revista Femeia – niște muncitoare vînjoase, dar sexoase. Unii, mai șmecheri, aveau poze sepia din revista Cinema: Irina Petrescu, Ilinca Tomoroveanu, Gina Lolobrigida... Mai tîrziu am înțeles la ce foloseau. Iar pentru șters, bucăți pătrătoase, înfipte într-un cui, din ziarul partidului, Drumul socialismului.

De ce naiba mi-am amintit acum de buda bunicii? Aha, da: după o jumătate de veac de la întîmplările mele, 3,2 milioane de locuințe au încă wc-ul în curte. Cam 38% din total! Estimp, media pe Europa e de 2,7%. Mai mult ca sigur că noi stricăm media UE.

Și mai e o cifră de reținut: doar 0,07% din localitățile țării NU au acces la internet! Tare, sau ce? Să ne înțelegem: civilizația începe de la baie. Carevasăzică, apă curentă și canalizare. Apeeducte, mă, cum ne învățau strămoșii noștri de la Râm. La chestia asta, cam jumătate din România stă cu un picior în Evul Mediu. Alălalt picior, tot nespălat, e în mileniul III. Pe net.

Presiunea socială pozitivă

**Ciprian
STERPU**

Într-un oraș din județul Brașov exista o groapă. Evident că nu era singura groapă din localitate, dar povestea noastră începe cu această groapă ce devenise enervantă. Era o groapă mică, dar suficient de adâncă pentru a reuși să provoace pagube autovehiculelor ce se întâlneau cu ea. Și statornică, prezentă acolo de ceva ani. Într-o zi, niște oameni sătui de prezența ei au umplut-o cu pământ și au plantat niște flori în groapa noastră. Și de aici a început isteria socială!

Groapa și-a depășit condiția de mică vedetă locală. A fost fotografiată, filmată, aplaudată, share-uită și într-un final, a apărut în cadrul cel mai vizionat jurnal de știri de pe un post național. Și ce să vezi? A doua zi, au apărut responsabilii cu întreținerea drumului și au asflatat groapa! După ani de zile de trai liniștit, aceasta și-a încetat existența. Evident că vă întreb: Oare ce

a dus la asfaltarea gropii? Gestul plantării unor flori sau faptul că acest gest a fost mediatizat?

Povestea de mai sus m-a făcut să mă întreb: Oare de câtă presiune socială este nevoie pentru a asfalta o groapă? Oare de câte like-uri, petiții online, share-uri sau de vizualizări pe platformele de socializare?

În epoca internetului, acolo unde o știre se propagă cu rapiditate indiferent dacă ea este adevărată sau nu, politicienii și administrația (politizată excesiv și ea) au devenit sensibili la criticile online. Majoritatea activi în media socială, politicienii știu că o poveste ajunsă virală îți poate face viața amară. Și de aici rezultă avantajul presiunii sociale pozitive! Construită corect, ea concentrează energii diverse într-un singur punct. Când presiunea publică exercitată în acel punct este suficient de mare vin și efectele pozitive. Apar brusc și soluțiile administrative, apar și banii și se iau decizii pro-acțiune.

Aeroportul din Brașov este exemplul ideal, apropo de presiune socială și de punctul unde aceasta este concentrată. Toți îl vor, toți îl susțin! Dar separat, unii pe rețele de socializare, unii prin petiții online, alții doar declarativ. Nimic

concentrat, nimic unitar, nimic concret.

Dacă partidele pot duce separat sute și mii de oameni la București pentru diferite manifestații și evenimente politice, atunci de ce acestea nu pot organiza un protest comun în cadrul căruia toate aceste forțe să se unească pentru a depăși punctual critic ce determină luarea deciziei? De ce nu pot merge 5.000-10.000 de brașoveni în Piața Victoriei din București pentru a cere finanțarea acestui proiect? Va las pe dumneavoastră să răspundeți la întrebările de mai sus, eu doar GARANTEZ că efectele se vor vedea imediat dacă vom crea o presiune socială pozitivă!

În final, vă spun și finalul poveștii cu care am pornit acest editorial. La câteva zile după asfaltarea gropii ajunsă vedetă TV, cei ce au plantat flori în ea au mai identificat una, asemănătoare, aflată la câțiva metri distanță. Au repetat operațiunea: pământ, flori și fotografiere, dar succesul la public nu a mai fost la fel de mare. Nu s-a mai dat share, nu s-a mai glumit pe subiect, iar știrea nu a mai ajuns la TV. Administratorii drumului au apărut din nou, a doua zi, și au astupat groapa cu piatră de rău! Presiunea socială nu a mai fost suficientă ca să pună asfalt în ea!

România salutului de mamă

Cred că s-a întâmplat ceva cu noi acum 26 de ani. Ceva care ne-a ars siguranțele, ne-a defectat oarece circuite și ne-a dat softul peste cap. Sau poate așa eram noi, dar disimulam cu mult succes în fața ceaușescului comun. Nici pe atunci galeria stelistă nu o iubea pe-a lui Dinamo în exces. Dar se rezumau la țipuritură din familia „pe ei, pe ei, pe ei tu-i mama lor!” După '90 lucrurile au luat-o razna. Stalin, Beria, Pauker, Luca și cu Dej s-au multiplicat mai în fiecare dintre noi. Cine nu e cu mine e împotriva mea a ajuns la ordinea zilei. Am devenit intoleranți. Nu intransigenți, ci intoleranți. Încă de la începutul acelor ani asistam siderat la discuții de o violență fără seamăn. Între părinți și copii. Între soți, prieteni, iubiți. Cu ochi ieșiți basedowian (aia cu exoftalmic nu îmi iese totdeauna din prima). Cu spume la gură. Cu fața strîmbată de câte un rictus de-a dreptul isteric. Și totul pentru teme absolut false. De la „boșorogii fără dinți vor să-ajungă președinți” pînă la chestia aia cu „la palatul Cotroceni cîntă cucuveaua, Iliescu și ai lui și-au găsit beleaua”.

Ceea ce vreau să spun este că din 1990 încoace agenda noastră zilnică a fost plină de teme care au creat falii imense în societate. Care ne-au împărțit în tabere situate pe

poziții ireconciliabile, deși temele au fost și sînt minore și, oricum, sînt străine de viața noastră imediată. Ne salutăm de mamă cu vecinul pentru că el este supporterul unui alt partid. Cu toate că pînă la „noua democrație” ne întîlneam la pivniță, la degustări de vinuri confecționate la comun și șurubăream împreună cînd ni se defecta ceva prin

casa unuia dintre noi. Ne salutăm de mamă cu un fost coleg de școală pentru că el e bugetar și noi nu. Iar lista poate continua la nesfîrșit. Indiferent de subiectul care apare pe ordinea de zi, fluidizăm în tabere agresive una la adresa celeilalte. Și, pe cale de consecință, cînd dăm frîu liber poziției, nu argumentăm folosind logica. Sîntem vehemenți în numele lui „lasă, bă, că știu io mai bine!”

Privesc siderat peisajul conturat în societate de legea antifumat. Iarși s-a ajuns pe poziții ireconciliabile. Oameni pe care credeam că îi cunosc bine și pe care îi știam cu scaun la cap, sînt gata, în numele unei tabere sau a celeilalte, chiar

să pună mina pe scaun și să dea cu el în capul celuilalt. Deși mergeau împreună la bere pînă la apariția acestei legi. Nu mai lasă loc de toleranță, nu vor nici unii, nici ceilalți, să lase spațiu și pentru cei cu alte puncte de vedere. Nu, nici vorbă. În numele salutului de mamă, vor acum, pe loc, totul. Pînă la stîrpirea finală a ultimului „adversar”. Deși, repet, dacă am fi o lume citovă la cap, ar fi loc pentru toți, fără să ne stingherim, fără să ne urîm, fără să ne înjurăm.

Încerc să teaurizez argumente pro și contra și întîlnesc doar două-trei truisme, patetice clișee. Și priviri încărcate de ură exterminatoare. Repet, toate acestea în

numele unui subiect secundar care vine să dividă, pentru a nu mai știu cîta oară, societatea românească fanatic adeptă a salutului de mamă.

Iar pentru ca tortul să aibă și un moț, ne mai trecem în cont o „performanță”: sîntem adepții lipsei de măsură. Adepții extremelor. De la peisajul fără preoți dinainte de 1989 pînă la faptul că azi nu poți prinde un șurub fără un sobor de preoți, o facem în toate domeniile. Și cu grotesc entuziasm. Nu sîntem capabili să alegem calea bunului simț comun, ci năvălim întotdeauna în zona excesului.

Și nu pot să nu îmi aduc aminte de o discuție de acum cîțiva ani, o discuție avută cu un bun prieten și care îmi spunea că noi, românii, ar trebui să căutăm un nou început. Iar acel nou început ar consta în a ne creștina. Nu a ne recreștina, pentru că, de fapt, noi, cei născuți creștini ca neam, nu avem mai nimic în comun cu creștinismul. Și avea dreptate. Creștinismul înseamnă iubirea de aproape. Noi îl iubim atît de mult pe aproapele nostru că îl trimitem, apriori, la origini. De preferință cu capul spart. Creștinismul înseamnă toleranță. Noi sîntem atît de toleranți încît ne dăm în cap unul altuia pentru că nu place culoarea unei eșarfe de la gît. Ne lăudăm că sîntem primitivi, ospitalieri. Dar, hai să fim cinstiți, dacă ne sună un străin la ușă și ne cere un pahar cu apă sau ne cere voie la toaletă, oare nu îi trîntim ușa în cap salutîndu-l de mamă? Nu trebuie să spuneți da sau nu cu voce tare. Este suficient a ne uita în jurul nostru și a ne uita, mai ales, în noi. Am zis!

Cornelius POPA

Privesc siderat peisajul conturat în societate de legea antifumat. Iarși s-a ajuns pe poziții ireconciliabile. Oameni pe care credeam că îi cunosc bine și pe care îi știam cu scaun la cap, sînt gata, în numele unei tabere sau a celeilalte, chiar să pună mina pe scaun și să dea cu el în capul celuilalt.

Chimir Zen

■ Azi am plecta, la Brexulles! Dezbaterem legea gazelor de Șest! Mai înainte am mers la sedi la Gățălenii mei dragii! Am primit multe florii! Multumesc la toti omenii romnai care simt cu adevarat Romaneste! In pscial domnului Dan Păduche care este roman adevarat! Mai e umpic si canta colinzii la gemurile aburindede conozaici! Noapte buna la toata lume! Sanatate cai mai buna decat toate!!!

Maria Frapini

■ Dupa o seara colapsata, la iesirea din arestul preventiv, ALTEA SA REGALA PAUL si PRINTEA SA LYA au dinat la o șaormă, acompaniati de fanfara orchestrei filarmonici din „NEW YORK”, subt reputatul

Munte „TÂMPA” în prezenta unei cohorte formate din JUNI, AUDREY HEPBURN, primaru' și alte oficialități care i-au recitat ALTEȚELOR LOR REGALE, ADEVĂRAȚI moștenitori ai COROANEI, din Urmuz și Nicolae BREBAN!

Adevaratul Printz PAUL AL ROMANIEI!

■ No, apoi cum o fo pă vremea lu Ceaușescu iera binie. Napăi la mine pă săivan, la mine pă pășune să-mi ia mie cîinii, să mii împuște?! N-apăi, țurcana noastră care am avut-o din moși strămoși și nu mîncă dacă-i pui gepeseu la gât. Trebe să bată cîinii ca s-o gâgile la urechie ca să pască, no, ca să dea lapte, că no da

proseco. Ca să dea brînză și caș, zîc. Acu am vorbit cu ailalți baci din munți și de-o fi, ne-om coborî ca moșii noștri la București cu câni cu tăt!

Gigi Bulz, baci dacic

■ Eu chiar protestez interzicerii fumatului, ok?! Pentru că avem drepturi, am i right or am I right?! Și inca o chestie, ce-i toata chestia asta cu discriminarea de genu' bai, dar ozonu din plămâni mei are dreptul să nu respire ozonu din plamanii tai? Deci stai un pic, este incorect politic clar, daaaa...fizica cuantica a demonstrat ca toti sintem unu si unu sintem toti, da...și nicăieri nu zice că fumu' că alte alea, daaa...???

Hipster fumator

■ See what you did there! In primul rând vreau ca să te contrazic! Statistic vorbind cercetătorii britanici au demonstrat că fumul expirat de un fumător înrăit scurtează viața fiecărui viezure sălbatic cu 5% iar pe cea a viezurei citadin cu 8 procente, în fiecare an! Poate nu știi, dar Asociația Apărătorilor Viezurei Citadin (AAVC) la care sunt membru fondator a făcut o campanie de awareness, da...!!! Și încă o chestie, Kant spunea, băi, dacă dreptul meu e dreptul de a nuți face ție rău, asta este o chestie inherită și personală. Adica, WTF, is that simple! Plus că pute like hell!

Hipster nefumător

■ Din punct de vedere științific, oamenii de știință au demonstrat că, de fapt, vaccinurile sunt compuse de BIG PHARMA cu mercur, plutoniu, CLOR și platină!!! Ca să vedeți cum funcționează medicina alternativă. Spre exemplu, doctorii homeopați, adică cei care nu sunt alopați, au dezvoltat un tratament pe bază de păpădie și laba găștii care scade incidența la cancer și pune și maro în ciocolățiile raw-vegane, știut fiind că cele non-raw-vegane fac carii și cresc cu 341% riscul de guturai pentru că au coloranți, carbohidrați, emulgatori, intensifianți!

Olivia Steel

Secretele celui mai bătrân fotograf din Brașov

Sebastian DAN
newsbv.ro

Constantin Vileciu s-a născut în data de 6 mai 1943, la Brașov, și spune că din moși-strămoși este șcheian. Are zece clase, făcute la școala din Șchei. Spune că este bogat: are trei frați și o soră geamănă. Tata a lucrat ca zidar toată viața, iar mama lui a fost casnică.

S-a căsătorit în urmă cu 40 de ani și are un băiat de 40 de ani, care se ocupă tot de servicii de foto și video. Soția a fost casnică, iar din 1992 are o firmă de xerografiere și dactilografiere de documente. Acum e pensionară, cu un venit lunar de 400 de lei.

Ucenic de la 13 ani

„Eu am fost mai întâi ucenic la un ceasornicar, apoi la un tapițer. Într-o zi m-a văzut pe stradă un bătrân, cum târam căruțul cu o dormeză și, cum eram mai firav din fire, mi-a zis că mă duce la un meseriaș să învăț meserie. Și m-a dus pe strada Republicii la nr. 38, la fotograficul Gheorghe Opreanu. De la el am învățat meserie, iar apoi de la Eremia Nicolae, care lucra și el la atelierul acela și care l-a preluat după ce bătrânul s-a retras. Erau particulari amândoi. La acea vreme, pe lângă cei doi români erau vreo 20 de fotografi, renumiți fiind Fleischmann, Goedri, Eremia, Mișu «Șpil». Aveau ateliere în centru, pe strada Lungă, Armata Roșie, Republicii, pe Nicolae Bălcescu și în Piața Sfatului. Și atunci Centrul Istoric era o atracție turistică și lumea ieșea în oraș la restaurante, mergeai, le făceai fotografii, iar până terminau petercerea le aduceai gata făcute”, povestește cel mai bătrân fotograf în activitate din Brașov.

Treaba ucenicului: de la șmotru, la „furat” meseria

Aparatura de la acea vreme o mai vedem astăzi prin filmele de epocă sau filmele mute. Erau

Era viață frumoasă. Stătea lumea la coadă să facă poze. La fel, era foarte mult de lucru când erau zile festive, 1 Mai, 23 August, la lacul de la Noua sau în Poiana Brașov, Livada Poștei.

aparate cu burduf, cu plan film, pe bază de casetă. Vechii meseriași știu despre ce e vorba. Apoi, au apărut pe piață Leica - nemțești. Erau cele mai scumpe la vremea aceea. Asta se întâmpla prin anii '60.

„Făceam șmotru, cumpărăturile patronului (chimicalele care se foloseau pentru dezvoltarea filmului și apoi pentru prepararea soluției pentru fotografii - bromură de potasiu, sulfat, sodă de rufe - hidroxid de sodiu, hârtie se aducea de la București). Mai mult furam meserie. În tinerețe se lucra alb negru, dar se mai puteau scoate variante pe sepia sau albastru de Voroneț. Și pozele alb-negru se colorau, ca să spunem așa”, își amintește Constantin Vileciu. Trei ani a fost ucenic și era plătit un leu la poza făcută și vândută. Patronul percepea un tarif de 3-5 lei de fotografie.

Pe weekend câștiga și câte 30-50 de lei. Un salariu, în urmă cu 60 de ani, era de 700-800 de lei. Muncea de la 10.00 până la 17.00 - 18.00 seara. „La modă erau pozele de nuntă, pozele de pașaport și buletin, dar aveam de lucru, pentru că veneau mulți amatori cu filmele la dezvoltat și la făcut fotografii, că lumea nu avea mini laboratoare să-și facă singuri poze. Era viață frumoasă. Stătea lumea la coadă să facă poze. La fel, era foarte mult de lucru când erau zile festive, 1 Mai, 23 August, la lacul de la Noua sau în Poiana Brașov, Livada Poștei. Lumea voia să rămână cu amintiri de la serbările câmpenești, cu mici și bere. Și în Poiana Brașov mergea treaba foarte bine, la teleferic, când urcau cu telescaunul. La coborâre îi așteptam cu pozele gata făcute”, rememorează perioada lui de glorie ca fotograf.

A lucrat la „negru” pe vremea comuniștilor, apoi la Direcția Sanitară

După perioada de ucenicie, a lucrat pentru patron la negru, chiar dacă era pe vremea comuniștilor: „Inspectorii erau drăguți, simpatici, veneau în control și își vedeau de treabă. Dădeam acolo o țuică, un sprîț. Independenti, pe vremea aia, în Brașov, erau vreo zece, restul lucrau la Cooperativă”. Din 1977 până în 1980 a lucrat sub comanda medicilor ca fotograf la Direcția Sanitară, unde făcea

diapozitive, fotografii, în timpul operațiilor, pentru mese rotunde, conferințe, comunicări științifice, în toate spitalele din Brașov, și în morgă. „Am pozat tot felul de accidente, chemat de medici, pozam înainte și după operație pacientul, ca să demonstreze cum a reușit operația”, spune Vileciu. A renunțat la locul de muncă după un eveniment macabru, care i-a marcat tot restul vieții. Într-o seară, un medic l-a chemat la morga de la unitatea din Vulcan (unde sunt internați bolnavi psihici) să facă poze la un cadavru autopsiat. După ce a terminat de luat cadrele, medicul a început să închidă cadavrul. La final a văzut că era vorba de tatăl lui. A căzut ca secerat și cu greu și-a revenit...

Evazionist fiscal, amendat de Fisc

În 1980 și-a deschis atelier și a lucrat ca independent pe Bdul. Lenin (în zona Centrului Civic de astăzi, în zona terenului de sport, unde era și un restaurant, care a fost demolat). „În 1987 comuniștii au dărâmat tot ce era în zonă, ca să construiască cartiere de blocuri. La un control, m-au prins că lucram la negru și m-au pus să plătesc 37.000 de lei taxe retroactive. Dar tot atunci mi-au dat și autorizația să lucrez legal, ca să pot plăti

suma. După Revoluție, am lucrat normal. În 1992 am deschis firmă cu soția și am lucrat legal, până în prezent, dar nu mai merită. Ajungi să plătești la stat mai multe impozite și taxe decât câștigi tu salariu”, răbufnește supărat nea Vileciu.

Fotografie alb-negru sau color?

Întrebat dacă ar fi să se apuce acum de meserie, ce ar prefera, fotografia alb-negru sau cea color, bătrânul fotograf răspunde sec: „Și alb-negru și color, ce se cere. Acum trăim alte vremuri...”, însă precizează că arta fotografică adevărată este cea alb-negru, pe film.

„Dar, la ora asta nu mai există hârtie, chimicalele de pe vremuri. Acum se fac pozele electronice, mi-am luat și eu imprimantă performantă. Acum lucrez doar cu aparatură digitală, ca să reziste concurenței și faptului că acum toată lumea are aparate scumpe. Dacă mă zbat, cum scrie la carte, 1500 - 2000 de lei mai scot pe lună, când e perioadă de nunți, cât să țin firma în funcțiune, atât. Eu nu pot să mă mai angajez la nunți sofisticate, să pierd nopțile. Ce prind pe moment, la o cununie civilă, sau la evenimente publice. Mă bag între ei, dacă vor, le fac poze, 10-15-20 de lei. Dacă nu, nu. Asta e viața...”, se resemnează fotograf.

„Inspectorii erau drăguți, simpatici, veneau în control și își vedeau de treabă.

Dădeam acolo o țuică, un sprîț.

Independenti, pe vremea aia, în Brașov,

erau vreo zece, restul

lucrau la Cooperativă”.

6 | FAPT DIVERS

Culorile anului 2016

Karla TITILEANU

La fiecare sfârșit de an, celebrul Institut PANTONE stabilește culorile care vor fi la modă în anul următor. Iată că de câteva zile putem spune adio însă celebrei MARSALA, culoarea care a dominat 2015, pentru că specialiștii PANTONE au dezvăluit surpriza pentru 2016. Inițial au propus 10 culori, destul de puternice, apoi urma să se aleagă culoarea anului 2016. Însă surpriza a fost că nu va fi doar una, ci două culori care vor predomina în modă, design, accesorii și frumusețe. Este vorba de Rose Quartz și Serenity Blue. Cele două propuneri ale institutului care dictează an de an totul în materie de cromatică, vin în

întâmpinarea verii și ne trimit cu gândul la zile călduroase, scăldate în briza mării, alungiți pe chaiselongue-uri printre voururi roz. O atmosferă plină de romantism, predominantă de culoarea roz a cuarțului, o nuanță atât de caldă și de primitoare, ce te poartă într-o grădină de trandafiri roz ce par prăfuiți. Această culoare are grația mineralului al cărui nume îl poartă și se potrivește perfect în amenajările interioare, textile, aranjarea mesei, cât și în modă. Albastrul seren care face pereche cu rozul cuarț, este la fel de prietenos, pastelat și îmbietor.

Rose Quartz și Serenity Blue au multe posibilități de folosire și deja specialiștii întrevăd succesul lor. Lumea modei a început deja să afișeze modele în aceste tonuri, iar designerii studiază cum să le includă mai bine în noile proiecte. Se preconizează deja că nu vor fi doar simple culori de sezon, ci vor avea o viață îndelungată și vor fi exploatate la maxim.

În același timp, cele două culori sunt făcute pentru a se potrivi perfect una cu cealaltă. Tenta lor pastelată dă o notă încântătoare oricărui timp de ambient deoarece tonurile lor se aseamănă norilor de pe cerul dimineții, aceasta fiind chiar esența trendului pentru 2016. Sunt luminoase, delicate, rafinate și în același timp elegante și stilate.

C'est chic!

Chef Rareș PETRESCU

Cotlet de porc cu șorici la cuptor

Pentru 4 portii:

- Ceapă: 1 bucată mare
- 1 kg cotlet întreg de porc
- 4 linguri ulei
- 50 ml vin alb
- 1 linguriță piper și ienibahar boabe
- busuioc

- cimbru
- rozmarin
- boia dulce de ardei
- sare
- 1 ardei gras
- piper măcinat
- morcov, pătrunjel, țelină

Mod de preparare:

■ Se pune cotletul împreună cu morcovul, pătrunjelul și țelina într-o oală, se acoperă cu apă și se dau la fiert maxim 30 de minute pentru frăgezirea șoricului. Se scoate cotletul, se usucă. Se va creșta foarte fin șoricul fără să atingeți carnea. Se condimentează cu amestecul de busuioc, cimbru, rozmarin, boiaua, piper și sare.

■ Se așază pe o tavă unsă cu puțin unt, se adaugă vinul, uleiul, ceapa tăiată rondele, piperul și ienibaharul boabeși ardeiul tăiat julien. Se pune la cuptorul încins (la 180 – 200 grade). Periodic se unge cu amestecul din tava. După coacere se va lăsa la „odihnit” 15 minute, apoi se feliază. Poate fi servit alături de cartofi, salata de varză murată, salată de ardei copti.

Poftă bună!

Reinvented
Antique

Te așteptăm
să
experimentezi
gustul
tradițional
al mâncării
noastre

REINVENTAT

str. Republicii 50 (pe gang)
Contact: 0730.787.918

PUNEM FORȚĂ ÎN BUSINESS

COMUNICARE • PUBLICITATE
STRATEGIE

BRANDCELL 360°
building ideas. growing value

www.brandcell.ro 0721 112 730
f /BrandCell360 0748 823 323

Vreau preoții și Dumnezeuul meu!

Cătălin BADULESCU,
brasovorasmagic.ro

Sunt ortodox în spiritul polarităților bipolare ale lui Blaga. Sunt ortodox pentru că m-am născut astfel și mă simt bine cu Dumnezeuul meu, atât timp cât nu mă obligă să cred fără a cerceta! Sunt tolerant de fel și am destul simț al umorului pentru a crede în adevărul vorbei: Fă ce zice popa, nu ce face popa! Dar, ce face conducerea Bisericii Ortodoxe Române în ultimul timp, în frunte cu preașmecherosul, prealunecosul și de arginți iubitorul Daniel, zis „Lăsați banii să vină la mine”, zis Trafalet Întâiul a ajuns să îmi jignească, grav, credința și inteligența! M-am săturat să văd biserică care se construiesc în fiecare stație de tramvai, mitropoliți huzurind prin Mercedesuri S Klasse și apeluri disperate la cutia milei pentru construirea Catedralei Mântuirii Neamului. Neamului, cui?! Milostivenia creștină este la ani lumină depărtare de preocupările actuale ale BOR! Criza economică a falimentat firmele și fabricile de materiale de construcții. În toată țara zac abandonate, mii de case la roșu, care putrezesc sau se vând pe preț de nimic. Singurele șantiere care duduie sunt ale bisericilor. Au început să apară ca ciupercile după ploaie, în orașe, sate sau cătune din vârf de munte. În orașe unde deja sunt suficiente lăcașe ortodoxe de cult. Unele sunt poleite cu aur. La propriu! Am prieteni preoți normali, cu frică și dragoste de Dumnezeu, cărora li s-a impus plan la... lumânări! Românii nevoiași, ajunși în sapă reală de lemn, nu cerșetorii de meserie, au renunțat să mai spere în ajutorul bisericii. Sunt trimiși la muncă și afurisiți, dacă insistă, cu lacrimi în ochi. Atât le-a mai rămas, nu mai au bani de acatiste! Acatist, în limba greacă, înseamnă rugăciune în picioare. De ce trebuie

plătită și de ce are tarife fixe, în funcție de numărul de liturghii?! Mitropoliții, și înalt prea stătătorii BOR râgăie de ghiftuială și abia mai încap în odăjdii și în limuzinele de lux! Venitul cultelor nu se impozitează și primesc, anual, sume indecent de mari de la buget. M-am săturat de opulența, nesimțirea și sfidarea BOR! Vreau preoții și Dumnezeuul meu! Încă există...

Știu ce le poate pielea și sutana, înalților prelați!

Vă mai amintiți de călugării care cerșeau prin gări, cu cartoane de gât, pe la începutul anilor '90?! Eram reporter la Tinerama, atunci. Am făcut un reportaj cu ei, cu fotografii și tot tacâmul. Mă rog, aproape tot! Ca să fie praznicul bogat și deontologic... complet, am solicitat punctul de vedere al Patriarhiei. Știți ce răspuns am primit, între patru ochi și un reportofon? „Nu există o tagmă a călugărilor cerșetori, dacă i-ați văzut, trebuia să puneți poliția pe ei!” Am publicat reportajul, cu declarația oficială, cu tot. Peste vreo trei luni, mă duc în documentare pe la mănăstirile din

Nordul Moldovei. Bat la poarta Arhiepiscopiei Sucevei și, după ce mă legitimează, știți ce îmi spune, secretarul Hrib? „Dumneata ai ponegriț Biserica, ești pe lista neagră. Nu îți dau aprobare să stai de vorbă cu stareții!” Mai vreți?!

Eu, mai vreau! Vreau preoții și Dumnezeuul meu! Am cunoscut un preot, într-un cătun din Țara Moților. Eram cu benzina la limită, flămând și ostent, după un tur de forță prin Munții Abrudului. M-a primit în ospeție. Și mi-a dat și bani de carburant, la plecare. Seara, vine la el un sătean care avea de făcut, a doua zi, o călătorie grea. Și îl roagă pe părinte, să se roage pentru drumul lui. Știți cum s-a rugat, preotul acela?! Ca și când ar fi vorbit cu vecinul de peste gard: „Doamne, te rog eu frumos, ai grijă de drumul lui Drăgan, să meargă cu bine, să îl ții sănătos și ferit de primejdii. Să se întoarcă teafăr, că îl așteaptă Ana și pruncii”. Cu un preot ca el, credința mea este pe mâini bune. La fel și comunicarea cu Dumnezeu. Ca El, mai sunt mulți. Din păcate, au de luptat cu ispita. Trebuie tărie de caracter și har adevărat pentru a nu cădea în ispita încurajată și propăvăduită de Sus. Nu din Rai, de aici, din Susul josnic, de jos...

Sătul de birurile și mentalitatea BOR, undeva, prin Moldova, un răspopit și-a făcut biserica lui particulară. În curte! S-a afiliat Bisericii Ruse, pe rit vechi. Știți câți enoriași are?!

Dumnezeul meu nu este monopolul nimănui!

Sunt ortodox și îmi place să aud, într-o bisericuță mică și spoită cu var, iedera crescând pe ziduri...

Preoții mei sunt Arsenie Boca, Iustin Pârnu, preotul bătrân de la Biserica Densuș și alții, asemenea celui din Apuseni, care se întreține, cordial, cu Dumnezeu! Sunt ortodox și nu accept dogma

sfidării și opulenței BOR! Și nici îndepărtarea ei, pe față, de virtutea creștină a modestiei, milosteniei și ajutorării aproapelui! Iar ca mine, sunt mulți. Avem o neacceptare. Ce facem cu ea?!

Crama Girboiu

„Bacanta Fetească Albă este un vin sec, cu arome intense și plăcute ce amintesc de citrice, caise verzi și flori albe cu atingeri dulcege de miere.”

www.cramagirboiu.ro

Singurele șantiere care duduie sunt ale bisericilor. Au început să apară ca ciupercile după ploaie, în orașe, sate sau cătune din vârf de munte. În orașe unde deja sunt suficiente lăcașe ortodoxe de cult. Unele sunt poleite cu aur. La propriu! Am prieteni preoți normali, cu frică și dragoste de Dumnezeu, cărora li s-a impus plan la ... lumânări!

Metoda „Ponta – Șova” de sifonare a banului public oare a fost aplicată și de primarul George Scripcaru?

Opinia publică a aflat despre o nouă metodă de detur-nare a banului public, „brevetată” de Ponta Victor Viorel, fost prim-ministru și Șova Dan, fost ministru: **atribuirea selectivă și pe sume foarte mari a contractelor de asistență juridică unor avocați agreeți de mai marii zilei, de regulă, din motive politice.**

Din experiența personală am constatat lipsa de transparență la angajarea avocaților Consiliului local Brașov în procesul pe care am fost obligat să-l port pentru a putea beneficia de dreptul legal de a fi membru într-o comisie de specialitate a Consiliului local Brașov (dos. nr. 9175/62/2012 al Tribunalului Brașov).

În concret, la fond, în fața Tribunalului Brașov, Consiliul local a fost reprezentat de un singur avocat însă la recursul promovat de către Consiliul local, în fața Curții de Apel Brașov, s-au prezentat 3 avocați care au reprezentat Consiliul local, printre care și Ana Diculescu-Șova, membră în Baroul București, mama lui Șova, pe atunci ministru.

Întrucât angajarea avocaților Consiliului local și ai primarului se face într-o totală lipsă de transparență însă pe bani publici, nu puțin, am solicitat, primarului, la ședința Consiliului Local din data de 27.11.2015, să prezinte o informare care este în mod sigur de interes public, din care să reiasă următoarele date concrete, pe ani, din contractele încheiate

în perioada mandatelor sale (2004–2015) cu diferiți avocați individuali sau membri în forme de asociere specifice profesiei de avocat, cu sublinierea că și aceste contracte au caracterul de contracte de achiziții publice, conform disp. art. 6 din OUG nr. 34/2006, privind atribuirea contractelor de achiziție publică și, în conformitate cu disp. art. 11¹ din L. nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, nu sunt exceptate de la accesul liber la informațiile pe care le conțin:

- Numele, prenumele avocatului și forma de exercitare a profesiei

- Numărul dosarului repartizat și obiectul acestuia

- Valoarea în lei a contractului (onorariul) și documentul din care rezultă achitarea sumei respective.

Totodată, am solicitat să prezinte și evoluția anuală sau, mai degrabă, involuția numerică a Serviciului juridic din subordinea sa în perioada 2004 – 2015, cu precizarea cauzelor și a persoanelor care au avut inițiativa reducerilor efectuate, reduceri care au făcut posibilă aplicarea disp. art. I din OUG nr. 26/2012 privind unele măsuri de reducere a cheltuielilor publice și întărirea

disciplinei financiare, conform cărora se pot angaja avocați doar dacă serviciul juridic al instituției publice nu face față numărului mare de dosare aflate pe rol.

Pentru o mai bună edificare a opiniei publice, interesată de cheltuirea banului public, am solicitat să-mi comunice și suma anuală din fondul de salarii al personalului primăriei municipiului Brașov destinată juriștilor din subordinea sa pentru ca oricine, făcând o comparație între sumele alocate juriștilor proprii și avocaților angajați, să-și poată face o imagine veridică despre respectarea

principiilor care stau la baza cheltuirii banului public:

- transparența, responsabilitatea fiscală, eficiența și gestionarea eficientă a cheltuielilor de personal din fonduri publice, în conformitate cu disp. art. 4 din L. nr. 69/2010 rep. a Responsabilității fiscal bugetare.

Menționez că datele privind evoluția personalului mai sus menționat ar fi trebuit publicate anual în Buletinul informativ al primăriei municipiului Brașov, conform disp. art. 5 alin. (2) rap. la disp. art. 5 alin. (1) lit. b) din L. nr. 544/2001.

Publicarea cu celeritate a datelor solicitate ar fi o dovadă a faptului că în Brașov s-a înțeles noul curs pe care trebuie să se înscrie administrația publică din România și va lămurii zvonurile conform cărora membri ai structurii funcționale numită primăria municipiului Brașov sunt reprezentați în procese în care sunt parte în calitate de persoane fizice private de către avocați individuali sau membri în diferite forme de asociere specifice profesiei care au contracte cu Consiliul local sau primăria municipiului Brașov ceea ce, fără îndoială, ar pune probleme din punctul de vedere al conflictului de interese, în accepțiunea disp. art. 75 lit. b) din L. nr. 393/2004 privind statutul aleșilor locali și a disp. art. 301 C. pen.

Cristian MACEDONSCHI,
Consilier în Consiliul local al municipiului Brașov

Suntem sub Baia Mare! Din surse neoficiale am aflat că suntem, mult sub Baia Mare, cu tot cu vestitul „zid al segregării”, cel puțin frumos pictat încă de acum un an de studenți de la UAD Cluj! Superba contraperformanță a „laboranților” din Primăria Brașov era însă destul de previzibilă. Totuși, nesituarea printre finalistele acestei competiții de mare anvergură denotă unele probleme grave, privitor la percepția pe care oficialii europeni o au asupra capacității autorităților locale de a gestiona organizarea unui astfel de moment istoric în viața unui mare oraș.

Nesperat! Brașovul – Capitală Aculturală 2021!

Administrația brașoveană locală și județeană se manifestă fantomatic, un morman de birocrațism amorf și flasc, trepanat la nivelul reactivității normale în prezența unui vid generalizat de autoritate

Spunem „mare” în accepțiunea de întins, iar nu pentru că în ultimii ani ceva remarcabil a subliniat, cel puțin la modul proactiv, vreo potențialitate în abordarea unor politici locale viabile și coerente de către oficialitățile brașovene. În afară de sterilele teme de campanie din ultimul deceniu, respectiv autostrada Comarnic-Brașov și Aeroportul Brașov-Ghimbav, practic nimeni nu a venit cu proiecte viabile, interesante și sustenabile nu în altă parte ci aici, în inima țării! Nici imaginea de la vârful politicii locale/județene nu arată bine, punând o pecete profund negativă asupra funcționalității administrative. Cu ambele conduceri, aparent „eternizate” de la nivelul Primăriei și Consiliului Județean, la ora actuală decapitate de DNA, administrația brașoveană locală și județeană se manifestă mai mult fantomatic; un morman de birocrațism amorf și

flasc, trepanat la nivelul reactivității normale în prezența unui vid generalizat de autoritate, înecat într-o confuzie ierahică liber consimțită, toate acestea conducând la o singură posibilitate, în opinia „aleșilor”, de a spera ceva de la competiția mai sus invocată: Jocul la „cacialma”! Ceea ce au și încercat. Se pare că totul a fost făcut „pe genunchi”, prea puțin dintre managerii de instituții subordonate autorităților locale făcându-și treaba. Termene depășite, incompetență sau pur și simplu dezinteres, într-o perioadă în care fiecare manager încearcă, în mod „bizantin” să-și „aranjeze apele”, iar echipa de proiect și-a etalat, în sfârșit, măsura priceperii, toate acestea au dus la un eșec de proporții, probabil ultimul de asemenea calibru până la „izbăvitoarele” alegeri locale! Faptul că nici nu era altceva de sperat este atestat de ultimele evoluții, semnalate și prin intermediul

presei de către Mișcarea Populară, referitoare la „busculada” pentru funcții de conducere remarcată în domeniul culturii locale. Ochiul vigilent al comisiei de analiză pentru desemnarea CEAC a surprins desigur dese scandaluri generate de personaje (i)responsabile de cultura din Brașov. Un merit deosebit, în opinia noastră, îl are „chimista”, acum de renume european, Cici Doiciu. Cerbicia cu care aceasta s-a opus oricărei forme civilizate de comunicare și separării autorității de managementul instituțiilor subordonate nu poate fi depășită decât de încăpățănarea „stăpânului său”, de a controla informal absolut orice inițiativă ori decizie luată de subalternii săi. La toate acestea se adaugă o Gară a Brașovului lăsată ca acum 40 de ani, dar mult mai murdără, problema parcarilor în centrul orașului încă nerezolvată complet, o agendă culturală neinteresantă,

o mișcare sportivă fără importanță prea mare din cauza susținerii financiare insuficiente, o viață universitară somnolentă și anostă, o promovare a valorilor și tradițiilor istorice aproape inexistentă. Spre diferență, Capitala Europeană din 2013, orașul Marsilia, a investit 660 milioane de euro în infrastructuri noi și reamenajarea unor cartiere vechi, investiție ce a putut fi recuperată prin aflulul de turiști, de peste 10 milioane înregistrați, care au cheltuit peste 1 miliard de euro cu această ocazie.

Acestea fiind spuse, noi cei din Mișcarea Populară Brașov, considerăm că este momentul ca autoritățile locale să prezinte scuze brașovenilor pentru această „aventură pe bani publici”, odată cu demisia de onoare „în alb”, așa cum se obișnuiește în astfel de cazuri într-o Europă civilizată și cultă!

Mihai COSTEL

Peșcheș și caftan macro-economic

Ciprian LUPU,
brandcell.ro

Cu siguranță că miile de topuri, statistici și informații vag probate nu dinamitează doar acuratețea cu care simțim business-ul ci și imaginarii cu care operăm, de o parte sau de alta a lucrurilor – administrație sau societate civilă. Grăitoare pentru percepția clasei politice despre ea însăși avem, recent, aplicații care tranzacționează identitatea în urma unor duzine parșive de întrebări tip sondaj, un loc printre marii erudiți, ba printre geniile melomane, ba printre cunoscătorii de economie ori vizionarii politici. Cine n-a văzut aplicațiile de pe Facebook care ne spun ceva de genul *hei! Ai geniul strategic al lui Napoleon!, ești la fel de sexy ca Sofia Vergara! sau împărtășești aceleași valori cu Mahatma Gandhi?*

În aproape același ritm vioi, bineînțeles păgubos, glumițele administrative și legislative ale aleșilor despre economie și afaceri nu rămân prinse, din păcate, numai în codul pe care dl. Zuckerberg l-a pus cu generozitate la dispoziția umanității. Ele transpiră, ca emanări ale aceleiași nepriceperi, în șarlatanii cu efecte vizibile. Ba ingenue, ba isterice. Exemplul dublu, de ultimă oră al senatoarei Cristiana Anghel, privitor la pensiile speciale ale parlamentarilor dar și ieșirile isterice ale aceluiași parlamentar în fața ciobanilor protestatari strănși la parlament, este deja viral.

Situația mai gravă și de asemenea recentă, cu efecte ireconciliabile în economia reală – prevederile noului cod fiscal cu privire la impozitarea sediului social al firmelor cu începere de la 1 Ianuarie 2016. Pe scurt, acestea reglementează, nici mai mult, nici mai puțin decât o suprataxare a sediilor sociale destinate activităților economice, urmând ca, „**pentru proprietățile nerezidențiale, adică cele folosite în activități economice, cota de impozitare va fi cuprinsă între 0,2% și 1,3%, cu condiția ca aceste clădiri să fie reevaluate/ construite/ achiziționate în ultimii cinci ani. Atenție! În cazul în care construcția nu a fost reevaluată în ultimii cinci ani sau a fost dobândită anterior unei perioade de cinci ani, procentul de impozitare va fi de 2% din valoarea statistică a construcției.**” (sursa: Avocatnet.ro).

Consecințele procentuale, pentru firmele mici și P.F.A.-uri, să le spunem organizații de aparta-

ment, sunt stupefiante – creșteri „minore” de 249% ale impozitului pentru localități cum ar fi București, Brașov, Iași, Craiova, Ploiești, Pitești etc. sau majorări enorme, unele de 1869,86%, cum este cazul localităților Râmnicu Vâlcea, Călărași, Câmpina; ori creșteri medii, de doar 1620,55%, așa cum se prefigurează majorările pentru Constanța, Galați, Brăila, Satu Mare, Arad.

Nu știm ce fel de simulare a efectelor a fost efectuată pentru introducerea acestor majorări sau dacă s-a calculat realist impactul pe care îl au acestea în economie. O certitudine, cu siguranță au toți antreprenorii, luați cu toptanul de acest nou cod fiscal – anume că, dincolo de simulări și strategii fiscale emantate parcă de Celentano și Firicel, în fapt este punitiv, ba chiar extrem de rău intenționat și periculos.

Este foarte interesant că, priviți dinspre administrație înspre micro-economie, mai toți antreprenorii suntem niște indezirabili care nu fac altceva decât evaziune fiscală, afectând, în urma participării la economia națională, însăși stabilitatea bugetului de stat blocând astfel desfășurarea marilor proiecte ale nației, de parcă nu suntem unica țară din lume care termină anul pe minus în kilometri de autostradă! Așadar, în ultimă instanță, noul cod fiscal demontează și ultima urmă de înțelegeră și experiență în lucruri economice pe care o presupuneam că o mai au guvernării. Nu că ne-am fi imaginat că Hayek, Schumpeter sau Nassim Taleb ar fi dezbătuți în ședințe ministeriale...

Fiind o stare de animozitate fâșișă între administrație și antreprenori, mai sunt câteva ingrediente, locale, pe care ar trebui să le punem în ciorba asta pentru ca algoritmul potențial de escaladare să fie complet.

Birocrație halucinantă, o infrastructură inexistentă

Avem evaziune fiscală în văzul și cu participarea autorităților la o scară demnă de epoca lui Ipsilanti, de la piețele de tranzacționare ale legumelor până la traficul intens, cu alimente și bunuri de larg consum pe ruta Ungaria – România ori rețelele de infrastructură economice știute care produc turnulețe cu tunulețe. Firește, mai avem și o clasă politică și administrații întregi anchetate la DNA. Mai avem, desigur o birocrație halucinantă, o infrastructură inexistentă și bineînțeles un sistem medical a cărui dușman capital sunt bacteriile intraspitalicești de secol XIX.

Or, în contextul asta este scalabilă cel puțin metafora pe care o folosea conu' Patriciu pentru a descrie antreprenorul român – anume a vacii din grajd certată/bătută de un stăpân inconștient. Metafora este scalabilă pentru că se modifică termenii ei – 1. stăpânul nu știe că vaca știe că poate găsi și alte grajduri unde nu va fi ruptă în bătaie, 2. vaca roade funia și își poate lua câmpii în orice moment.

O temă recurentă, în siajul dramei #colectiv, este resetarea / formatarea clasei politice. Ori asta

presupune că am avea ce reseta într-adevăr, adică un organism politic cumva digitalizat, calin și receptiv la schimbare. Ei bine, resetul asta este de fapt un „nici așa, nici altminteri”, adică tot o formulă *corectă politic* de a păstra cumva sistemul actual – incapacitate politică și administrativă, macro-hoție, impostură, plagiate, analfabetism ministerial. Parcă orice i-ai face sistemul asta tot nu vrea să fie schimbat. Se va recosmetiza și reconfigura, de fiecare dată.

Climat economic cu lebede negre?

Cred că sunt câteva situații. Vom avea o schimbare dramatică cu prilejul unui eveniment de tip **lebedă neagră** și în economie, așa cum a fost cel de la #colectiv. Poate fi chiar și atingerea unui prag critic de sațietate din partea antreprenorilor și izbucnirea lor grupată (oare ce ar însemna 20.000 de antreprenori în Piața Victoriei?).

O altă variabilă a schimbării

Este foarte interesant că, priviți dinspre administrație înspre micro-economie, mai toți antreprenorii suntem niște indezirabili care nu fac altceva decât evaziune fiscală, afectând, în urma participării la economia națională, însăși stabilitatea bugetului de stat blocând astfel desfășurarea marilor proiecte ale nației, de parcă nu suntem unica țară din lume care termină anul pe minus în kilometri de autostradă!

Săptămânalul Furnica, 1904, periodic semnat de G. Ranetti și N.D.Țăranu.

poate fi activată pornind de la situații cu anumite consecințe de tip carusel în politicile fiscale și economice (chiar de tipul prevederilor noului cod fiscal). Migrarea în masă a 5000 de firme, mici dar profitabile, la vecinii bulgari, este foarte imaginabilă și cu efecte majore! Mai poate fi, de asemenea, hazardul unui eveniment global aleatoriu – financiar (de tipul crizei sub-prime, 2008-2009) politic – cauzat de situația din Orientul Mijlociu sau a oricărei efervescențe regionale. Oricum ar fi, consecințele unui eveniment cu impact global se vor resimți mai accentuat la noi în țară, lucru care va antrena urgența schimbării poate brutale, peste noapte, a sistemului în integralitatea lui. Bineînțeles, o urgență geo-politică de magnitudine mare este cel mai eficace dar și cel mai de temut lucru în condițiile în care schimbările și modernizările politice sunt extrem de delicate. Însă, probabilitatea apariției unui asemenea eveniment, în climatul actual, este, să recunoaștem, de luat în considerare.

Cea mai coruptă și incompetentă clasă politică din regiune

Atâta vreme cât structura clasei politice românești are o liniaritate susținută de evidență – avem, probabil, una dintre cele mai corupte și incompetente clase politice din regiune și din lume, există totuși o probabilitate foarte mare ca lucrurile să se schimbe în bine regeor dintr-un singur motiv – în ultimii ani însăși această clasă politică a fost zguduită brutal și repetat arătând, de fapt, fragilitatea ei. Tot *sistemul* va fi zguduit în mod recurent de societatea civilă (din ce în ce mai intransigentă) până la o funcționare la parametri ceruți. Pentru că întreg spectrul social s-a schimbat și s-a maturizat, în ultimele decenii, cu infinit mai mult dramatism. Dar și cu viteză. Iar asta înseamnă că raportul de forțe s-a schimbat atât de mult încât nimic din tonele de furturi și ilegalități devenite acum translucențe nu mai au probabilitate ridicată de conservare a formei lor clasice de manifestare – delapidarea politică silențioasă și peșcheșurile masive în buzunarele adânci ale caftanelor.

(va urma)

Penitenciarul Codlea, un loc în care moare orice speranță

Am făcut o vizită la penitenciarul Codlea, ca și membru al unui grup organizat de asociația ASUM Brașov, delegație menită să verifice condițiile de detenție din închisoare și respectarea drepturilor deținuților. Am pornit spre penitenciar mânăta de curiozitate pură, nicidecum de vreun sentiment de simpatie pentru persoanele închise la Codlea. Dimpotrivă, convingerea mea era că mulți dintre amărății care trăiesc în libertate o duc mai rău decât infractorii închiși după gratii. Ajunsă, însă, în celule am simțit apăsarea deznădejdiei, lipsa speranței și a decenței, dispariția respectului de sine. Penitenciarul Codlea este departe de orice închipuire. Este un loc al penitenței în cel mai abrupt sens al ei, fără legătură cu democrația, cu drepturile omului sau Uniunea Europeană.

foto: codlea-info.ro

Fericiți pentru că tocmai scăpau de ploșnițe

În ziua respectivă, deținuții se aflau în curte, înghesuiți într-un spațiu mult prea mic pentru numărul mare de persoane evacuate din celule. Aceasta, după ce în aceeași zi în care noi ne-am deplasat la Codlea, conducerea penitenciarului programase lucrări de dezinfecție în penitenciar. Deținuții erau nemulțumiți de această situație și s-au plâns echipei ASUM Brașov. „Uitați-vă cum ne obligă să stăm, ca vitele în camioanele care le duc la abator”, ne strigau deținuții. Pe de altă parte, erau și mulți fericiți printre ei. „Noroc că ați anunțat că veniți. Așa am scăpat și noi de ploșnițe, că nu ne lăsau nici să ne odihnim”, ne-au spus alții.

Ni s-a permis accesul în celule. Camere mici în care paturile erau dispuse pe trei nivele. Într-un colț, o masă și două-trei scaune. În celula cu numărul E.2.48, de exemplu, în care trăiesc 26 de deținuți, sunt numai două mese. Toți cei 26 de bărbați care trăiesc închiși aici au la dispoziție un singur duș, iar în WC-ul turcesc apa este aruncată dintr-un butoi. De altfel, dușul este impropriu denumit astfel, căta vreme este doar un furtun prin care curge apă. Deținuții s-au plâns constant membrilor delegației ASUM de lipsa condițiilor de detenție și de igienă.

În sala comună de dușuri, pe care toți deținuții o pot folosi vineri, mizeria este de nedescris, iar condițiile sunt improprie unei astfel de încăperi. Vorbim despre o încăpere cu ciment pe jos, cu o singură scurgere, și aceea infundată, cu un

tavan în care sunt fixate, pe o țevă, câteva guri de ieșire a apei calde. Fără reglaje, doar niște găuri în țevă prin care se scurge apa din tavan.

Deținuții spun că primesc lunar săpun și pastă de dinți, în mod gratuit. Așa cum cer normele europene. „Nu ne putem spăla cu săpunul. E imputit”, s-au plâns ei. Iar mirosul din celule era de neînchipuit.

În 2 ani nu au văzut niciodată carne

Conform normelor privind drepturile deținuților, aceștia ar avea dreptul la 50 de grame de carne zilnic. Am verificat personal mâncarea servită în ziua respectivă, vizita noastră având nevoie de aprobarea conducerii și fiind anunțată cu două săptămâni înainte. Prin urmare, fără a ne surprinde deloc, mâncarea conținea carne. Felul 1: ciorbă de paste, cu costiță. Carnea era grasă, însă ciorba părea consistentă datorită pastelor. Felul 2: o tocană subțire de cartofi cu aceeași costiță grasă. Inițial am crezut că este încă o variantă de ciorbă, însă mi s-a precizat că este felul principal.

Separat era și hrana pentru

deținuții aflați la regim : în supă erau folosite oasele de la costiță, dar se pusese aceleași paste făinoase. Prin mâncare de regim se înțelege, în penitenciar, lipsa sării. „În 2 ani aici nu am văzut niciodată carne în mâncare. Să mai veniți în vizită, că ne aruncă și oase în blid”, se plâng deținuții.

Nu am văzut, însă, hrana preparată pentru cele 18 persoane bolnave de diabet, pentru cei doi deținuți distrofici, pentru deținutul musulman sau pentru cei 12 deținuți vegetarieni. În schimb, bucătăria era curată, la fel păreau și vasele în care se preparase hrana.

Mâncarea este dusă la fiecare masă în celule, pentru că deținuții nu au o sală de mese. Fiecare mănâncă pe unde apucă: în pat, pe pervaz, chiar și în baie.

2 medici și 7 asistente, deținuții urlă de durere

Deținuții ni s-au plâns de atitudinea gardienilor atunci când se îmbolnăvesc. Dacă, de exemplu, un deținut are nevoie la cabinetul medical, trebuie să anunțe gardianul

dimineața, la ora 8. Dacă îl ia durerea la ora 9, deținutul trebuie să aștepte până a doua zi, sau mai mult. Unul dintre deținuți ne-a spus că de trei zile nu poate dormi din cauza durerilor de măsea, că a cerut în mod repetat ajutor, inclusiv calmante de la cabinetul medical, însă nu a fost ajutat, iar stomatologul nu a ajuns. Cum nu a ajuns nici calmantul de la infirmeria închisorii. Aceasta, în condițiile în care, pentru cei 647 de deținuți sunt angajate, la Penitenciarul Codlea, 232 de persoane. Cu toate acestea, conducerea penitenciarului invocă lipsa de personal. Într-adevăr lipsesc angajați cheie, precum un medic stomatolog. Acesta este un colaborator extern, care vine la Codlea din județul Harghita de două ori pe săptămână și rezolvă doar urgențele, după cum susține directorul penitenciarului, Florin Chiș. Deținuții spun că lucrurile nu stau tocmai așa. Până ajunge stomatologul își urlă durerea în celule. Ni s-a spus că deținuții au la dispoziție o asistentă medicală 24 de ore din 24, iar medic de la 8-15 în fiecare zi. Teoretic există și un asistent social, însă, practic, acesta este în concediu de maternitate.

Deținuții ni s-au mai plâns de faptul că, deși au o frizerie în incinta penitenciarului, toți se tund în celulele supraaglomerate. Practic, dacă un deținut se tunde, toți ceilalți sunt nevoiți să rămână în paturi. Conducerea penitenciarului invocă tot lipsa de personal și în această situație, spunând că deținuții nu pot fi transferați la frizerie deoarece nu sunt suficienți gardieni și, conform regulamentului, este nevoie să fie însoțiți prin închisoare pentru o astfel de acțiune.

Mariana SEBENI-COMȘA
(*va urma*)

Cifre Penitenciarul Codlea

647

deținuți.

12

dintre ei sunt în tranzit spre instanțe sau alte penitenciare.

17

sunt în secțiile de muncă de la Râșnov și Băile Rotbav.

18

sunt internați în cele 3 încăperi ale infirmeriei.

68

dintre cei aflați la Codlea nu sunt condamnați, ci își așteaptă sentințele în stare de arest preventiv. Sunt cei mai chinuți de gânduri. Nu înțeleg de ce li se întâmplă așa ceva. La fel și cei doi minori recent condamnați și aflați în carantină. Toți sunt cifre. La Codlea, în penitenciar, oamenii sunt cifre.

Fiecare deținut are dreptul să vorbească la telefon

1 oră pe zi cu maximum 10 persoane. Pe secții există montate între 4 și 8 aparate telefonice la dispoziția deținuților.

Gardienii spun că aparatele ar fi suficiente. Am calculat și eu și sigur nu sunt. Am vizitat, de asemenea, și magazinul închisorii, de unde deținuții pot cumpăra alimente și produse pentru igienă.

De exemplu, o pastă de dinți costă aici 26 de lei, iar o conservă de pește costă 6 lei. Practic, magazinul este inaccesibil celor mai mulți dintre deținuți.

Din ciclul „Perversa imbecilitate a autorităților” Vastul areal al absurdului și al infatuării

Am zis din „ciclul” pentru că împreună cu diverși protagoniști și împreună cu dumneavoastră vreau să descoperim și să explorăm vastul areal al absurdului, al infatuării și al zădărniceii, atribute des întâlnite în aparatul de stat și în colaborarea cu acesta, atribute pe care perversitatea impersonalității mecanismului de stat prin dogmele comportamentale impuse și induse determină bietul aparatcik imbecil ca fără voia lui să le ridice la rang de rafinement.

Categoric, sunt nevoit să fac o precizare: când am spus „bietul aparatcik imbecil” m-am referit fără putință de tăgădă la omul care este birocrațul din spatele ghișeului sau la birocrațul depersonalizat, dezumanizat și abrutizat de funcția deținută dar reconstruit de importanța atribuțiilor sale de serviciu.

Adică o carcasă organică cu creierul spălat ce funcționează în baza unor instincte primare și într-un microclimat dogmatic, spațiu inferior-cognitiv hașurat în unghiuri drepte de percepțiile

cu care sancționează, spațiu în care este bombardat de „dogme” - circulare de serviciu, norme metodologice, norme de aplicare, dispoziții de serviciu - care însă de cele mai multe ori sunt contradictorii, se bat cap în cap și sunt împotriva oricăror reguli de conviețuire socială și a bunului simț; dar în lipsa cărora goma (funcționarul) este deconectată.

Continuăm episodul de săptămâna trecută și vă relevăm absurdul în esență sa, tragic pentru protagoniștii săi. Am spus „tragic” deoarece chiar dacă la suprafața

nu pare, în sfera concretului, în sfera acțiunilor autorităților sau interacțiunilor cu acestea se produc consecințe care pot schimba cursul vieții unor oameni.

Despre protecția locuinței

„Jur să respect Constituția și libertățile fundamentale ale omului...” Acesta este jurământul funcționarului public, practic un extras din el în conformitate cu care funcționarul public trebuie să respecte Constituția, legile țării și drepturile omului. Unul din drepturile omului este acela de a avea o locuință. Locuința poate fi deținută sub diverse titluri și anume: proprietate, închiriere, comodat. Comodatul este acel contract (act juridic) ce transmite folosința gratuită a unui lucru determinat de la o persoană numită comodant unei alte persoane numite comodatator pe o perioadă determinată.

Evidența tuturor imobilelor este ținută de Cartea Funciară. Orice modificare adusă atribuțiilor juridice ale imobilelor se înscrie sau se notează la Cartea Funciară. Codul Civil spune că:

destinația de locuință a unui imobil se poate nota la cartea funciară și anume art. 902 alin. 2 Cod Civil. DECI ESTE LEGE.

Undeva în România

Cetățeanul H.P. a finanțat societatea comercială „C” pentru construcția unor imobile. La darea în folosință a acestor imobile protagonistul nostru cetățean H.P. încheie cu societatea „C” un contract de comodat conform căruia societatea „C” îi împrumută pentru a locui unul din imobile pe o perioadă de treizeci de ani, în contract făcându-se specificația că imobilul împrumutat prin contract are destinația de locuință. Cetățeanul se deplasează conștiincios la Oficiul de cadastru pentru a face înscrisurile convenite la Cartea funciară, imobilul având destinație de locuință bazându-se pe prevederile legii. Depune actele, plătește taxele, așteaptă termenul și se duce să ridice un extras de carte funciară cu notarea respectivă pentru a-și asigura publicitatea necesară împotriva unor eventuali terți.

Și? Surpriză MAXIMĂ:

„Conștiincios” funcționarul public desemnat îi respinge cererea. Cetățeanul H.P. se duce în audiență unde cu multă emfază și de la o înălțime demyurgică i se comunică că în circularele lor interne nu scrie că respectiv contractul de comodat se notează la Cartea Funciară.

Absurd, imbecil și incalificabil. Cetățeanul se revoltă iar demyurgul-funcționar îi spune: „dați-ne în judecată”. Ei, acest demyurg imbecil nu numai că a călcat în picioare demnitatea unui om dar purtarea lui produce consecințe patrimoniale pe termen scurt iar pe termen lung poate schimba cursul vieții respectivului cetățean în sens tragic.

Să mă explic:

- pe termen scurt H.P. trebuie să-și angajeze avocat, deci să plătească onorariu și taxă judiciară de timbru, deci cheltuie,

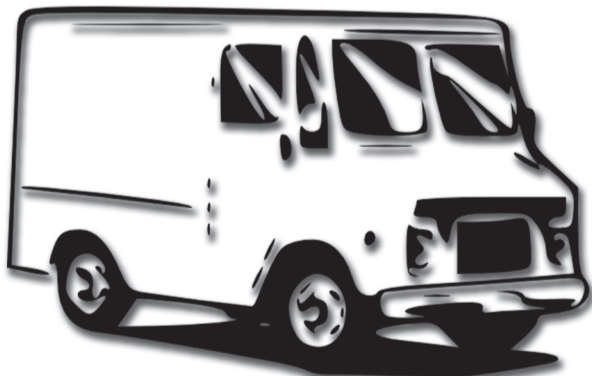
- pe termen lung procesul durează iar conducerea societății „C” care i-a împrumutat imobilul, având în vedere că nu s-a notat contractul la Cartea funciară poate vinde imobilul sau îl poate lăsa garanție și să nu mai plătească creditul, cetățeanul H.P. rămânând în stradă.

Și toate acestea pentru că în acest caz, ca de altfel la fiecare „pas” ne lovim de „perversa imbecilitate a autorităților”.

PA CEANGA

SPORT ATTACK

Transport marfă: 0745.298.707

AES ALDEMAR AES

Service auto specializat în reparații

Electromotoare

Alternatoare

Orice tip, garanție, piese de schimb

Săcele, str. Alexandru Lapedatu nr. 7
Tel. 0268.27.61.53, 0741.11.80.88. www.aldemar.ro

GAZETA
BRASOVULUI

Editat de SC ABC Medianet Galaxy SRL
Director: Alexandru PETRESCU
tel: 0787.89.86.36
gazetabrasovului@gmail.com

Publicitate: Brandcell 360 SRL
www.brandcell.ro
brandcell360@gmail.com

Tipărit la Tipogramm SRL Brașov
tipogramm@yahoo.com
Tel/fax: 0268.42.77.60

Alături de toți cititorii noștri
Zilnic online, săptămânal pe hârtie
www.gazetabrasovului.ro

EURO 2016

Adrian Szabo: „Vom avea un meci foarte greu împotriva Cocoșului Galic”

Chiar dacă la nivelul ligii secunde de fotbal este vacanță, sportul rege rămâne în gândul tuturor, fotbaliști sau antrenori. Odată cu tragerea la sorți a grupelor turneului final al Campionatului European, Franța 2016, lumea fotbalului comentează șansele echipei noastre, într-o grupă din care face parte și gazda competiției de anul viitor. Este și cazul antrenorului „stegarilor”, Adi Szabo, care a declarat: „*Avem parte de o grupă dificilă, iar meciul cu echipa Cocoșului Galic este foarte greu. Aceasta, pentru că publicul va fi ardent și va dori să sprijine din răsunători echipa. Este primul meci și de aceea, atmosfera va fi una deosebită. De altfel, pot spune că în orice grupă am fi picat, tot ar fi fost greu, pentru că avem capi de serie foarte valoroși. Și meciul cu Elveția va fi dificil. Totul va depinde de lotul care va fi prezent acolo, de forma jucătorilor, pentru că acum, cu atâta timp înainte, nu se pot*

face prea multe aprecieri. Oricum, sper să avem meciuri bune și să ne ridicăm la nivelul meciului de debut, care va fi unul deosebit”

Sorții au fost onoranți, totuși, pentru echipa României, care va deschide EURO, într-un meci contra

țării gazdă, în 10 iunie 2016 (St. Denis, ora 22,00, ora României)! Echipa noastră face parte din Grupa A, alături de Franța, Elveția și Albania. După meciul de deschidere, cu Franța, echipa lui Puiu Iordănescu va înfrunta Elveția,

la Paris, pe 15 iunie (ora 19,00), după care va încheia meciurile din Grupă, cu un adversar facil, Albania (19 iunie, Lyon, ora 22,00).

La competiția din Franța se va juca pe bani mulți. Astfel, fiecare dintre naționalele participante va încasa un bonus de calificare, în valoare de 8 milioane de euro. Pentru fiecare victorie, se adaugă un milion de euro și nu mai puțin de 500 de mii de euro, pentru remiză în faza grupelor. Calificarea în optimele de finală aduce 1,5 milioane de euro, iar pentru sfert-finaliste se acorda 2,5 milioane de euro. O prezență în semifinală este recompensată cu 4 milioane de euro, pentru ca finala să asigure 5 milioane de euro. Câștigătoarea turneului va avea un bonus de 8 milioane de euro, urmând a încasa în total 27 milioane de euro.

Finala Campionatului European din Franța se va disputa în 10 iulie, la St Denis (ora 22,00)

Componența

celorlalte

grupe ale turneului

final:

Grupa B : Anglia, Țara Galilor, Slovacia, Rusia

Grupa C: Germania, Irlanda de Nord, Polonia, Ucraina

Grupa D: Spania, Turcia, Cehia, Croația

Grupa E: Belgia, Irlanda, Suedia, Italia

Grupa F: Portugalia, Islanda, Ungaria, Austria

BASCHE

Mitul lui Dracula și... duelul cu Sepsi Sf. Gheorghe

Baschetbalistele de la Olimpia CSU Brașov vor da la sfârșitul acestei săptămâni adevărata probă a valorii, în meciul cu Sepsi Sf. Gheorghe. Este o partidă din cadrul etapei a 14-a a Ligii Naționale feminine de baschet, un meci care angrenează primele două clasate în ierarhia baschetului feminin românesc: Olimpia CSU Brașov (2 înfrângeri) și Sepsi Sf. Gheorghe (nicio înfrângere!). De-a lungul anilor, cele două echipe s-au întâlnit de multe ori, în ipostaze diferite, dar acum, Sepsi Sf. Gheorghe este neînvingătoare în campionat și are mari șanse să cucerească titlul național la capătul acestui campionat. Pe de altă parte, Olimpia CSU Brașov este surpriza plăcută a ediției în

curs, pentru că a reușit să urce până pe locul doi în clasament, în coasta echipei din Sf. Gheorghe. Înaintea acestei partide, antrenorul echipei brașovene, Dan Calancea, ne-a spus: „*Ne vom confrunta cu o echipă valoroasă, care nu întâmplător este neînvingătoare în campionat. Dar, vom încerca să jucăm bine și să îi provocăm prima înfrângere. Vom lupta cu ambiție, așa cum doresc și fetele și sperăm să ne ridicăm la nivelul acestui derby între primele două clasate. De mare importanță vor fi și încurajările din tribună, de aceea, sperăm ca spectatorii amatori de baschet să vină în număr cât mai mare la meci. Lotul nostru*

este valid, inclusiv Carla Bartee, care s-a întors la Brașov, după ce a participat în SUA la funeraliile bunicii ei. Sperăm într-o mobilizare generală foarte bună și într-un rezultat pe măsură”.

Meciul de sâmbătă va fi și un duel, sperăm civilizat, al galeriilor, pentru că în tribunele Sălii Sporturilor din Brașov vor fi prezenți și 2-3 sute de suporteri de la Sf. Gheorghe... Înaintea acestui duel așteptat, componentele echipei brașovene au făcut o vizită la Castelul Bran, așa cum s-a întâmplat și în alte campionate, când descinderea pe domeniul lui... Dracula, le-a purtat noroc... Dar acum?

ZBOR CU PARAPANTA

Campionul mondial s-a întors acasă: „Dedic performanța României și soției mele!”

Cercul în centrul căruia este punctul fix, de aterizare, are un diametru de 5 metri, iar punctul fix trebuie atins cu orice parte a piciorului, în momentul aterizării

Brașoveanul George Coteș este campion mondial la aterizare la punct fix, cu parapanta! Acesta este unul dintre primii practicanți ai acestui sport, în România. George Coteș a reușit să câștige la Dubai, o prestigioasă medalie de aur, devenind campion mondial la proba de aterizare la punct fix! Este un rezultat remarcabil, în spatele căruia stau mii de ore de antrenament. Pe locurile următoare s-au clasat Qiang Ma din China și Goran Djurkovic, din Serbia. „*Mă bucur foarte mult pentru această realizare a mea, pe care o dedic României și soției mele. A fost o dispută pasionantă,*

pe care am dus-o în finală cu un sloven, iar eu am reușit să câștig la a 12-a manșă a concursului mondial, când am realizat și un record mondial, atingând pământul la 2 cm de centru”, a declarat George Coteș, la revenirea în țară, la sfârșitul săptămânii trecute. „*Cercul în centrul căruia este punctul fix, de aterizare, are un diametru de 5 metri, iar punctul fix trebuie atins cu orice parte a piciorului, în momentul aterizării”,* ne-a explicat George Coteș. Este o performanță remarcabilă a unui om, pentru care curajul, stăpânirea de sine și calmul, reprezintă principalele atuuri, în lupta din cer, cu marea performanță!

HOCHEI

Jucăriile de pluș au invadat gheața

A devenit o tradiție ca Patinoarul Olimpic din Brașov să se alinieze obiceiurilor din hocheiul adevărat, la final de an. Concret, la Brașov a avut loc o nouă ediție a Teddy Bear Toss, un eveniment de caritate, ce promovează sezonul de Crăciun, în arenele de hochei din America de Nord.

În NHL, fanii sunt încurajați să aducă ursuleți de pluș la meci și să-i arunce pe gheață, atunci când echipa gazdă marchează primul gol în meci. Jucăriile sunt apoi adunate, pentru a fi donate. Tradiția spune că Teddy Bear Toss a început în Kitchener, Ontario, la meciurile echipei Kitchener Rangers

La Brașov, la ultimul meci disputat de Corona Brașov Wolves, în Liga Mol, suporterii au aruncat cu jucării de pluș, în momentul ultimului gol al partidei, înscris de gazde, când scorul devenise 1-5, Corona – Debreceni! Cele câteva sute de jucării vor fi donate centrelor de plasament și caselor de copii, în preajma Sărbătorilor!